

ním výtěžkem. Měla-li by však poznámka pořadí účinkovati též proti vydražiteli, musela by proti němu dle Šu 56, druhý odstavec, knih. zák. účinkovati tak, jako proti každé jiné třetí osobě, tedy bez ohledu na dražební podmínky a dokonce i na ten případ, že by zástavní právo v pořadí poznámky nepřišlo na řadu při rozvrhu nejvyššího podání. Neboť § 56, druhý odstavec, knih. zák. vyslovuje bezpodmínečně účinnost proti třetí osobě a platnost jeho i proti vydražiteli nemovitosti v řízení dražebním porušila by tedy citelně zásady exekučního řízení. Vážně zamysleti se lze nad tím, jak snadno při opačném názoru bylo by povinnému v řízení dražebním možno, na úkor dražební podstaty vytrhnouti z ní část pro sebe tím, že by zneužil poznámky pořadí na škodu ostatních věřitelů. Musí proto zůstatí jeho platnost obmezena jen na smluvního nabyvatele nemovitosti po poznámce knihovního pořadí. Nelze se pro opačný názor odvolávati na § 56 třetí odst. knih. zák. ani na § 13 úpadkov. řádu, tím méně pak na § 13 vyrovnacího řádu a nelze dražební řízení v exekuci srovnávati s řízením úpadkovým neb vyrovnávacím. Ani v řízení úpadkovém nepřestal ještě úpadce býti podmětem majetkových práv, jež tvoří úpadkovou podstatu. Prohlášením úpadku odnímá se mu toliko volné nakládání s veškerým jeho posavadním jměním, jež má býti k uspokojení věřitelů zpeněženo (§ 1 konk. řádu). Proto připouští § 56, třetí odstavec, knih. zák. zápisy v poznamenaném pořadí i po prohlášení úpadku, jen když je listina zřízena ještě v době před tím a den zřízení listiny ověřen, a mohou dle Šu 13 konk. ř. povoleny býti vklady a záznamy ve veřejných knihách i po prohlášení úpadku, řídí-li se jejich pořadí dnem před prohlášením úpadku. Ve vyrovnávacím řízení dlužník není zpravidla ani obmezen v dispozicích se svým jměním. Avšak příklepem ve vnuceném řízení dražebním přestal již povinný býti vlastníkem nemovitosti a obdoby Šu 56, třetí odstavec, knih. zák. lze právě opačně použiti pro názor zde zastávaný, že jako ochrana úpadkové podstaty, tak i ochrana exekuční podstaty vyžaduje s ohledem na zájmy věřitelů toho, by úkony dlužníkovy na podstatu po příklepu byly vyloučeny. K tomu dlužno ještě na to poukázati, jak velká jest podoba mezi poznámkou pořadí pro zástavní právo dle Šu 53 knih. zák. a poznámkou výhrady pořadí dle Šu 37 III. díl. nov. Nepřihlíží-li se však k této poznámce při vnucené dražbě, nemůže ani poznámka pořadí svými účinky přetrvati dražební řízení po příklepu.

Čís. 6344.

Soudním smírem nelze odůvodniti námitku věci rozsouzené.

Dobrovolný rozvod, povolený po 28. říjnu 1918 rakouským soudem, neodůvodňuje námitku rozepře rozsouzené vůči napotomní žalobě v tuzemsku o rozvod manželství od stolu a lože.

(Rozh. ze dne 7. října 1926, R I 860/26.)

Proti žalobě o rozvod manželství od stolu a lože namítla žalovaná manželka, že jde o věc již rozsouzenou vzhledem k usnesení zemského civilního soudu ve Vídni ze dne 12. července 1921, jímž byl povolen dobrovolný rozvod stran od stolu a lože. Soud první stolice námitce věci rozsouzené vyhověl, rekursní soud námitku zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nejvyšší soud souhlasí s rekursním soudem, že soudním smírem nemůže být odůvodněna procesní námitka věci rozsouzené, nýbrž jenom hmotná námitka novace, a jest mu nesrozumitelné stěžovatelovo dovolávání se Neumannova komentáře k §§ 204—206 c. ř. s., neboť i ten jest téhož názoru. Při rozhodnutí o námitce věci rozsouzené nutno proto a vzhledem k ustanovení Šu 93 obč. zák. vycházeti nikoliv z dohody stran, která každému dobrovolnému rozvodu má předcházeti, nýbrž ze soudního rozhodnutí, jímž byl dobrovolný rozvod povolen. V souzeném případě jest jím usnesení zemského civilního soudu ve Vídni ze dne 12. července 1921, tedy rozhodnutí vydané cizozemským soudem po 28. říjnu 1918. Toto rozhodnutí není podle § 81 čís. 3 ex. ř., jenž byl ve vládním nařízení ze dne 19. března 1919, č. 145 sb. z. a n. výslovně uveden jako zůstávající v platnosti, v Československé republice vykonatelným, neboť má za předmět osobní stav (status) československých příslušníků, a o tom mohou rozhodovati jenom tuzemské soudy (srovnej § 100 j. n.). To potvrzuje i § 24 rozlukové novely ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n., jenž přiznává právní účinnost jenom oněm dobrovolným rozvodům povoleným cizozemskými soudy, které byly vysloveny před 28. říjnem 1918 v královstvích a zemích zastoupených v bývalé říšské radě rakouské. Námitka věci rozsouzené musila býtí zamítnuta již z toho důvodu, že soudní rozhodnutí, o něž se opírá, nebylo vydáno československým soudem. Rozhodnutí rekursního soudu bylo potvrditi, aniž bylo třeba zkoumati, zda a pokud povolení dobrovolného rozvodu vůbec může býtí překážkou novému rozhodnutí o rozvodu sporem.

Čís. 6345.

Správce úpadkové podstaty jest v rozvrhovém řízení nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost úpadcovu oprávněn k rekursu proti rozvrhovému usnesení, pokud se týká jeho útrat.

Právoplatným rozhodnutím úpadkového komisaře o výši útrat účtovaných správcem úpadkové podstaty vzhledem ku zvláštní úpadkové podstatě není ještě ani pro obor úpadkového řízení rozhodnuto o tom, zda jsou tyto útraty pohledávkou za všeobecnou, či zvláštní úpadkovou podstatou; k takovému rozhodnutí jest povolán úpadkový soud. Rozhodnouti však o tom, zda a pokud mají tyto útraty přednost před hypotekárními věřiteli, jest vyhraženo exekučnímu soudu.